

Katarina Genar • Alexander Jansson

SAMLINGSVOLYM MYSTISKA SKOLAN

**BONNIER
CARLSEN**

A horizontal piece of weathered, greyish-brown wood with rough, splintered edges. The text is written in a bold, black, hand-painted or stenciled font. The first line reads 'DENNA SAMLINGSVOLYM' and the second line reads 'INNEHÅLLER:'.

DENNA SAMLINGSVOLYM
INNEHÅLLER:

Spöket i biblioteket	3
----------------------	---

Spöket i dimman	89
-----------------	----

Spökpokalen	173
-------------	-----

MYSTISKA SKOLAN

SPÖKET I
BIBLIOTEKET

I DEN HÄR BERÄTTELSEN TRÄFFAR DU:

KAPITEL 1

Jag heter Greta och nu ska jag berätta om min mystiska skola. På många sätt är den nog som de flesta skolor. Det mesta är rätt så vanligt.

Här finns klassrum där vi sitter och jobbar med siffror och bokstäver.

Och så finns det en matsal där vi får god mat, nästan jämt.

Tacos är min favorit.

Gympasalen är ett annat kul ställe med tjocka mattor och lianer som man kan klättra i.

Vi har ett bibliotek också. Det ligger
i ett eget litet hus.

Trappan upp dit är läskigt brant.
Hela skolan byggdes för mer än
hundra år sedan så den är väldigt gammal.

På rasterna leker vi på skolgården,
mina kompisar Malte, Teo och jag.

Inne på skolan knarrar golven och från källaren drar det kallt. De vuxna säger att det ofta är så i gamla hus. En massa knirr och knarr. Men jag vet att det är någonting som är annorlunda med vår skola. Sådant som finns men inte alltid syns ...

Ibland händer det mystiska saker här. Jag kan höra lätta steg i trappan, men när jag vänder mig om så ser jag inte någon. Från de mörka hörnen hörs djupa suckar och svaga skratt. Och då och då känner jag något som stryker mot min nacke. Nästan som om det var någon där?

Mina klasskompisar fattar inte vad jag menar när jag berättar om det. Bara Malte förstår.

Det är nog så med det som är mystiskt. Det är bara vissa som känner av det ...

Jag ryser när jag tänker på att det kanske kan finnas spöken på riktigt.

Malte tycker också att det är kusligt.

Men allra värst är det för Teo. Han tycker att det är så otäckt att han inte ens vill prata om det.

–Tyst, säger han bara och håller för öronen så fort Malte och jag nämner det minsta lilla om något spöke.

Eller när Sally, som är två år äldre än vi, berättar något läskigt.

Då blir han alldeles livrädd.

Sally försöker alltid få kontakt med spöken och andar.

På väggen i korridoren hänger det gamla svartvita foton.

Där ser man barn som gick på skolan för över hundra år sedan.

Vår lärare Mattias säger att förr var det ovanligt och märkvärdigt att bli fotograferad. Det är därför barnen ofta ser så allvarliga ut.

Men ibland tänker jag att det nog var lite synd om dem. Det var många som var fattiga och kanske var lärarna stränga mot dem. Om de gjorde något fel så fick de stå i skamvrån och skämmas. Kanske fick de stryk ... Vad hemskt!

Inte fick de mat i skolan heller. De måste ta med sig egen matsäck. Men alla hade inte råd med mat. Då fick barnen vara utan. Hela dagen. Eller så hade de bara med sig en gammal morot att knapra på.

En del barn är fint klädda och har blanka skor. De var rika. Andra barn har trasiga kläder och inga skor. Om jag hade levt då så skulle jag ha delat med mig av min matsäck. Om jag hade haft någon ...

Jag kanske själv hade varit fattig?

Ibland önskar jag att jag kunde hjälpa dem. Då skulle de stackars frusna barnen få mina skor. Men det går ju inte.

Några av barnen ser i alla fall glada ut.

På ett foto finns en pojke som läser en bok. Han har fina utstående öron.

På ett annat syns en flicka som hoppar hopprep.

Så lite skoj hade de nog i alla fall.

Vi har ofta kul i min klass.

Vår lärare Mattias är rolig och jättesnäll. Men ibland är han förvirrad.

– Var har jag lagt min penna? säger han och letar överallt.

Då skrattar vi och ropar:

– Pennan är ju bakom örat!

Mattias brukar nämligen sätta sin penna just där. Och sedan glömmer han det. Varenda gång.

Men när det knackar och knakar i väggarna blir han orolig. Då måste vi vara tysta.

Ibland undrar jag om Mattias också känner på sig att det är något mystiskt med vår skola ...

KAPITEL 2

Varje morgon har vi lästund. Ibland läser Mattias högt ur någon bok. Andra dagar sitter vi på våra platser och läser tyst för oss själva. I dag ska vi läsa tyst. Det gillar jag. Min bok är spännande och jag har bara några sidor kvar.

Mattias dricker kaffe och prasslar med en tidning. Han har tänt ett ljus på bordet. Varje gång han vänder blad i tidningen så fladdrar den lilla lågan. Regnet smattrar lätt mot rutan.

Nere på skolgården går vaktis med en

verktygslåda. Med sin svarta regnkappa
liknar han en stor kråka.

Min bok är bra ända fram till slutet.
Jag slår ihop den och räcker upp handen.

– Får jag gå till biblioteket och låna en
ny bok?

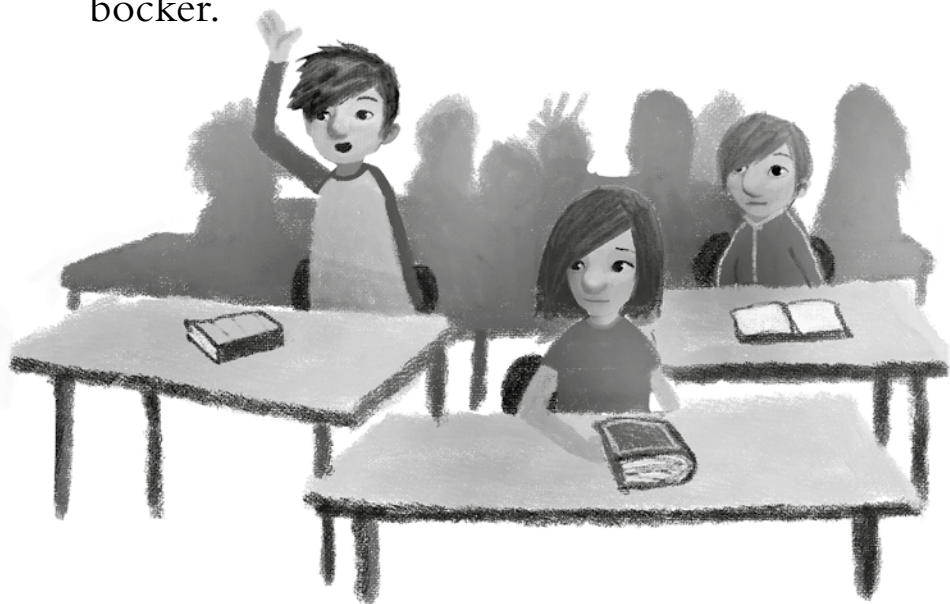
Mattias nickar och säger att det går bra.

Då räcker Malte också upp handen.
Han vill gärna följa med mig till
biblioteket och byta bok.

– Är det någon mer som behöver låna
något nytt? undrar Mattias och tittar ut
över klassrummet.

– Jag, säger Teo.

Alla andra fortsätter att läsa i sina
böcker.

För att komma till biblioteket måste vi gå över skolgården. Den är tyst och tom när Malte, Teo och jag knatar iväg. Det enda som hörs är gruset som knastrar under våra fötter.

Dörren till biblioteket står öppen.
Där inne lyser det svagt.

Jag andas in
doften av gamla
böcker. Det
luktar så gott!

Vi lägger
våra böcker
i lådan där
det står
”Återlämnat”
och sedan tittar
vi oss omkring.

Var är Amir?

Amir är vår bibliotekarie och världsbäst på att hjälpa till att hitta bra böcker. Han har läst alla böcker i hela biblioteket och vet precis vilken bok som passar till vem.

Vi hör hur något knarrar till ovanför oss och där, uppe på stegen, står Amir. Han håller en tjock gammal bok i handen.

– Hallå! ropar vi.

Amir tittar ner på oss och jag ser direkt att det är något som inte stämmer. Amir som nästan alltid är glad, som brukar gå runt och vissla för sig själv och säga att böcker är livet.

I dag verkar han bekymrad.

– Jag hittade precis den här boken i soffan, säger han och håller fram den mot oss.

– Oj, det var slarvigt, säger Malte.

Amir är noga med att böckerna alltid måste ställas tillbaka på rätt plats.

– Inte bara slarvigt, säger Amir. Det är förbjudet också. Någon måste ha använt stegen för att hämta ner den!

Vi nickar. Det är bara Amir som får använda stegen. Varje termin går han runt i klasserna och påminner om det. Han är rädd att något barn ska klättra upp och att stegen ska välta.

Amir ställer in boken i bokhyllan och sedan kommer han ner.

– Det var inte vi som tog ner boken, piper Teo.

Amir ler lite.

– Nej, det tror jag inte heller, säger han. Och vi får hoppas att det inte händer fler gånger. Ni förstår ...

Han lutar sig fram lite grann och sänker rösten.

– Den där boken är väldigt speciell ... Den är skriven av Violetta Lilja. Har ni hört talas om henne?

Vi skakar på huvudet.

– Violetta Lilja levde på 1800-talet och blev känd för sin forskning om tiden, fortsätter Amir.

– Om tiden? undrar Teo.

Amir nickar.

– Hon var säker på att det gick att resa i tiden på något sätt, säger han. Att man kunde hälsa på i framtiden, eller besöka dåtiden.

Malte rynkar pannan.

– Hur skulle det gå till?

Amir rycker på axlarna.

–Ja, ingen vet riktigt, säger han.
Men Violetta Lilja menade att alla
tider finns på samma gång. Alltså att
både nutid och dåtid och framtid finns
samtidigt.

–Det tror inte jag, säger Teo med
stora ögon.

–Ja, fast man vet ju aldrig ..., säger
Amir fundersamt.

Jag tittar upp mot boken. En blek
solstråle lyser in från fönstret och gör så
att den glänser. Tankarna snurrar i mitt
huvud.

Tänk om det vore möjligt att liksom kliva in i en annan tid?

I sådana fall skulle jag ta med mig något gott och överraska de stackars fattiga barnen som levde förr ... Tänk vad glada de skulle bli när jag plötsligt stod där! Jag skulle ta med mig något som de aldrig hade smakat – smågodis eller kanske ostbågar. Det skulle de nog gilla!

Amir hjälper oss att låna nya böcker. Teo väljer en bok med roliga historier, Malte och jag tar var sin mysteriebok.

Sedan har vi rast. Då gungar vi.

Jag tar hög fart. Varje gång jag är allra högst upp tittar jag bort mot bibliotekets fönster. Det är som om min blick sugs dit. Jag tänker på Violetta Lilja och på den gamla boken. Jag skulle så gärna vilja titta lite närmare på den ...

Missa inte heller de lättlästa böckerna om

MYSTISKA SKOLAN

med illustrationer i färg:

Svarta madam
Anden i glaset
Spökhunden
Pianot på vinden
Spöksången
Charlie, Charlie är du där?
Spökdiscot
Spöktelefonen
Blodmåne
Julspöket

MYSTISKA SKOLAN – SAMLINGSVOLYM

Innehåller böckerna: *Spöket i biblioteket*, *Spöket i dimman* och *Spökpokalen*

© text: Katarina Genar 2024

© illustrationer: Alexander Jansson 2024

Repro: Italgraf Media AB, Stockholm

Tryckt i Lettland av Livonia Print, 2024

ISBN 978-91-7979-854-3

www.bonniercarlsen.se

MIX
Papper från
ansvarsfulla källor
FSC® C129413